

ret til Sundhedsudvalget, for det skal ikke fra min side skorte på vilje til at skubbe på. Jeg ser gerne, at det bliver prøvet af, fordi der har været meget snak om, hvorvidt det nu også var den rigtige model. Der har jo også været bekymringer fra psykiaternes side for at rykke ud alene, og det kan jeg da godt forstå.

Så det handler om at få skabt den rigtige model, som ikke skaber angst hos dem, der skal hjælpes, og som samtidig også giver det, vi mangler i dag: indsigt i de syges vilkår.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Ordføreren for forespørgerne, fru Kirsten Jacobsen.

Kirsten Jacobsen (FP):

Jeg tror, at der er både noget rigtigt og noget forkert i det, sundhedsministeren sagde om vores enighed og mangel på samme. Sundhedsministeren og også socialministeren sagde, at man jo havde to modeller: en centralistisk model og så den, vi opererer med, nemlig en decentral model. Og man fik ligesom indtrykket af, at vi i Fremskridtspartiet bedst kan lide den centralistiske model.

Dertil er kun at sige, at i Fremskridtspartiet har vi det faktisk sådan, at vi synes, det er helt fint med det kommunale selvstyre, så længe kommunerne lever op til de forpligtelser, som vi her i Folketinget vedtager at de har. Der, hvor vi får et problem, er, når kommunerne ikke vil og ministrene ikke magter at få dem til det.

Jeg står her med en artikel fra Jyllands-Posten den 14. oktober, der har som overskrift: »Kun få amter vil bruge flere penge på sindslidende«, og så skriver man så, at i Ringkøbing vil de da ikke bruge nogen penge, og det vil man heller ikke i Ribe osv., og så spørger man: Hvad skal man så gøre ved det? Ja, der er ikke noget at gøre. Man kan slå dem oven i hovedet, og det hjælper ikke, for sanktionsmidlerne findes ikke.

Jeg står med en anden artikel, den er fra Politiken søndag den 25. august og hedder »Politisk skizofreni«, og den handler dels om noget af det, fru Tove Fergo spurgte om, nemlig hvor lang tid vi i grunden har diskuteret det her, og i artiklen står at læse:

»Et af mange eksempler er den psykiatrilov, vi har i dag, som blev vedtaget i 1988. Forud for vedtagelsen i Folketinget havde et udvalg – det såkaldte Kallehaug-udvalg – lavet et grundigt forarbejde.

En af udvalgets vigtigste pointer var, at når samfundet anvender tvang over for borgerne, så skal samfundet også leve op til en vis standard. Derfor opremsede Kallehaug-udvalget nogle mindstekrav (. . .): Alle skal have ret til enestue, alle skal have ret til frisk luft efter behov, og alle skal have ret til meningsfuld beskæftigelse.«

Det lever vi jo ikke op til. Det lever vi jo ikke op til på de psykiatriske hospitaler.

Der står noget andet i den samme artikel under overskriften »Pengene, der forsvandt«. Og her siger indenrigsministeren, som jo nok er den minister, der har det tætteste forhold til kommunerne:

»Pengene til psykiatrien er givet, men vi går stadig og kigger efter resultaterne. Og kan i gadebilledet hver dag se, at noget slet ikke hænger sammen, når meget syge mennesker går skrigende rundt, siger indenrigsministeren.«

Indenrigsministeren fortsætter:

»Det mest sprængfarlige i kommissionens arbejde bliver formentlig at analysere, om decentraliseringen i dette verdens mest decentraliserede samfund er kommet for vidt. Men efter 25 år med lokalt selvstyre mener jeg, vi danser på en knivspæg og i flere omgange har passeret smertetærsklen.«

Det er i og for sig dér, jeg er utrolig enig med indenrigsministeren, og det er egentlig det, jeg håber på, at man på en eller anden måde kan få gjort op med.

For mig må kommunerne gerne varetage de her områder. Men jeg kunne egentlig godt tænke mig, at man f.eks. drøftede, om man ikke her i Folketinget kunne forestille sig, at man lavede nogle minimumskrav. Så kunne de kommuner, der havde lyst til at være flinkere, jo være det, men vi kunne i det mindste komme efter dem, der slet ingenting ville gøre. Det var jo en måde at gøre det på.

Det er selvfølgelig også en måde at gøre det på, når man øremærker pengene og siger: Først når I har gjort det, får I pengene. Men det har man jo ikke været særlig flink til. Vi har masser af gange stået her med hjemmehjælpen og f.eks. givet ekstra penge til den, og så har man altså bygget veje eller underlige ting for dem, og det har borgmestrene jo ikke lagt skjul på. Jo, men socialminister, det er jo systemets mænd, der sidder dér. Hvis vi lavede en liste over, hvem sidder i de sociale amtsankenævne, så ved socialministeren lige så godt som jeg, hvad den ville vise. Det er jo kommunalbestyrelsesmedlemmerne – enten borgmestrene eller nogle andre –